

Mitt første kapittel

Det gjør ingenting. Sånt skjer.

Jeg ligger på gulvet. For noen sekunder siden sto jeg på egne bein. Verden var i vater, og jeg følte at det gikk bedre enn på lenge. Noen slag kommer alltid som et sjokk.

Rommet vipper i kantene, og jeg er litt sjøsyk.

– Går det bra?

Da jeg nikker, er det som å sitte inne i en vaske-maskin.

– Klarer du å reise deg?

Selvsagt klarer jeg å reise meg. Bare ikke akkurat nå. Jeg vil ligge her. Bare litt til.

– Det var ikke meningen.

Klart han ikke mente å treffe så godt. Christian flimrer foran øynene mine. Litt som om han er på en dårlig innstilt tv.

Jeg liker Christian. Jeg liker alle på treningen. Skulle ikke forundre meg om de liker meg også.

– Bare gi han litt tid.

Det er treneren som snakker. Han som sier at det handler om troen på å flytte fjell. At jeg kan bli så god jeg bare vil. Jeg tror på han når han sier det. Selv om jeg ikke nødvendigvis tror like mye på det om kvelden. Eller morgenen etter. Eller på skolen. Og kanskje særlig ikke når jeg ligger her og er kvalm.

Treneren og Christian hjelper meg opp. Jeg står på egne bein igjen.

– Ta deg en pause, du, sier treneren.

Jeg tør ikke nikke. Bare sikter meg inn på en benk og sitter der til verden har sluttet å bikke og rotere og riste.

– Boksing handler ikke om hvor mange ganger du blir slått i bakken, men hvor mange ganger du reiser deg, sier treneren, som tar av meg hodebeskyttelsen og gir meg en ispose.

– Klart det, svarer jeg. – Men jeg tror kanskje jeg gir meg for i dag.

– Men vi sees på onsdag?

– Klart det.

Christian klapper meg på skulderen. Hadde han ikke bodd helt på den andre kanten av byen, hadde vi sikkert hengt sammen etter skolen.

På vei hjem kjenner jeg smerten ved øyet. Smerte går over, og jeg kan fortsatt se. Jeg tar på hodetele-

fonene, setter på musikken og glemmer i neste sekund alt annet.

Egentlig liker jeg ganske mye rart. Som pannekaker med bacon. Et glass iskald melk midt på natta. Et stjerneskudd på himmelen som ikke viser seg å være et fly eller en ufo. Å komme på noe som jeg var sikker på at jeg hadde glemt. Eller å bade en varm sommerdag etter at alle andre har gått hjem.

Og så liker jeg når mamma hvisker noe hyggelig mens leppene hennes kiler øret mitt. Jeg tror hun gjorde det oftere før.

Det er likevel noe som slår alt dette. Noe som får meg til å bli helt varm inne i meg. Litt som om noen har satt en ovn på full styrke i magen min.

Det er sang. Men ikke sånn som strømmer ut av radioen og iPodene til de i klassen. Jeg liker sånne stemmer som får glass til å knuse og fyller øregangene helt til randen. Noen ganger glemmer jeg meg og synger høyt gatelangs. Det er ganske pinlig. Og litt fint.

Jeg bor i en gammel bygård som kunne sett nyere ut. Det er ofte folk i trappeoppgangen, men om man ikke tenker på det, så legger man liksom ikke merke til dem.

Mamma er ikke hjemme, så jeg setter meg ned med lekser og to brødkiver. Det ringer på døra,

og mammas ord er et ekko i bakhodet: *Du skal ikke åpne med mindre det er noen du kjenner godt.* Gjennom kikkhullet ser jeg en mann i arbeidsklær med et kort som han holder opp. Det står Hafslund på kortet, og det har et bilde av et ansikt som ligner litt på fyren i arbeidsklærne.

Han ringer på igjen. Deretter banker han i døra. Antakelig er det nettopp såne jeg ikke skal åpne for. Men han har et ID-kort i hard plast og virker så offisiell at nysgjerrigheten min tar overhånd.

– Er Erika Narum hjemme? spør han gjennom glipen fra sikkerhetslenken.

– Nei, mamma er ute en tur.

– Jeg har dessverre kommet for å skru av strømmen.

Det hender mamma ligger etter med regningene. Sånt kan jo skje alle. Det er mye man skal huske på i en travel hverdag, og regninger er sikkert særlig lette å glemme. Heldigvis kommer jeg på at jeg holder på å dø.

– Det går ikke, sier jeg med sorg i stemmen.

– Beklager, gutt. Jeg har ikke noe valg når ingen regninger blir betalt.

– Vil du ikke at jeg skal leve?

Stemmen min har noen ganger det tristeste toneleiet jeg vet om.

– Det går mot sommer, gutt. Du dør nok ikke.

– Jo, jeg mener det, sier jeg og puster dypt, som om det er vanskelig å få ned nok luft. – Om natta ligger jeg i et oksygentelt for å få puste. Uten strøm kommer det ikke til å virke.

Mannen ser på meg.

– Et oksygentelt? gjentar han.

– Jeg har en lungesykdom. Vil du se på teltet?

Jeg spenner halsen så det kommer en pipelyd når jeg puster inn.

– Nei da, det går bra. Ja ... jeg trenger ikke ta strømmen i dag. Men moren din må begynne å betale strømregningene.

– Hun har sikkert bare glemt det.

– I over et år?

Jeg trekker på skuldrene. Jo mer jeg sier, jo lettere er det å rote seg inn i idiotiske løgner. Derfor svarer jeg ikke, bare ser på mannen med hundeøyne.

– Jeg kommer tilbake.

– Det var hyggelig at du stakk innom.

Etter at jeg har lukket døra, må jeg puste ut. For jeg har ikke noe telt. Jeg skal ikke dø. Og jeg pleier ikke å ljuge. I hvert fall ikke hver dag.

Verden er full av nødløgner: Folk er stygge på håret, har rare bukser og gjør dumme ting, men man sier det ikke rett ut likevel. Jeg gjør i hvert fall ikke

det. Jeg holder munn. Ofte holder jeg veldig mye munn.

Uten strøm blir det som å være på hyttetur hver dag. Eller befinne seg i bronsealderen. Best å ikke si noe om det til mamma. Hun blir lett lei seg.

Egentlig er det deilig å være alene hjemme når man bor som oss. Jeg ser litt på tv før jeg legger meg.

Ulempen med å sovne lett er at jeg våkner lett også. Plutselig sitter mamma på siden av senga og sier noe jeg ikke forstår.

– Hva sa du? mumler jeg.

– Hei du, go'gutten min, sier mamma og gir meg en klem. – Du er så god. Så god.

– Du er god du òg, mamma.

Det blir en lang klem. Mamma liker meg. Hun gjør virkelig det. Jeg liker henne òg. Mamma fortsetter å fortelle meg hvor god jeg er. Etter en stund legger hun seg ned på gulvet. Jeg hjelper henne opp i sofaen og brer teppet over henne.

– Du er så god, gutten min, er det siste hun hvisker før hun sovner.

Utenfor er det et skikkelig tøft stjernesudd et sted. Det er jeg helt sikker på.